

Két nap a Felvidéken

Az FVM helyi csoportja felvidéki kirándulást, más néven tanulmányutat szervezett. *Karádi László*, a csoport titkára és az út fő szervezője tulajdonképpen hazament, hiszen erdőmérnöki diplomáját, Balassi Bálint szülővárosában, Zólyomban szerezte. A szervezésben segítségére volt *Karol Gubka*, a Zólyomi Erdészeti és faipari Egyetem Erdőművelési Tanszékéről. Voltaképpen szerencsénk volt, hiszen a szokatlanul esős tavaszból kifogtunk egy verőfényes délelőttöt és egy kora délutánt. EU-csatlakozás ide vagy oda, a határátlépésnél még nem éreztük, hogy voltaképpen hazamegyünk. No

majd idővel. Bánhatja, aki még nem járt a zólyomi arborétumban. A város peremén húzódnó dombok egyikén 40 évvel ezelőtt alapította az egyetem dendrológus professzora, mely növénygyűjtemény most kamaszkorát éli. A tágasan elhelyezett növényritkaságok között sétálva eltűnődhattunk, hogy az erdész szakmai lelki békéje mily sokat jelent ezekben a háborúskodó időkben (alacsonyán röpködtek fölöttünk a gyakorló MIG-ek). Noha a Jeli Arborétumban már több hete elvirágozott a havas szépe, itt az északi oldalakon teljes színükben pompáztak. A Zólyom mellett húzódnó Bieni-völgyben

szállásoltunk el, a garamhalászi és zólyomkovácsi termálforrások egyikére épült szállodában. Délután a tanulmányi erdőgazdaság területén egy közepkorú gyertyános tölgyesben elhelyezett vaddisznós kertbe látogattunk volna, de a monszunszerű felhőszakadás csak annyit engedett láttatni, hogy egy fényőlegyes állományban a szarvashántás ellen egyedi csomagolással védik a törzseket. Kísérőnk, *Gubka* docens és *Meloun* mérnök volt.

A második nap Selmechánya felé vetjük az irányt. Útközben egy 1913-ban őserdővé nyilvánított jegenyefenyő és bükkkelegyes állományban állunk meg, melynek életkora 0 és 350 év között volt. 350 évvel ezelőtt még javában nyögte az oszmán bús hadát Buda büszke vára ... Az „őserdőben” gondolatot cseréltünk az oly aktuális erdész-termesztvédező viták aktuális kérdéseiről. Érezni lehetett a kis buszban a meghatott szorongást az ősi Alma Mater felé közeledve. Fokozta a hangulatot *Szász Tibor* bátyánk kazetája, melyről a régi selmeci nóták csendültek fel. Nem hiszem, hogy van még egy szakma a világon, ahol ennyire mélyen és meghatóan kísért e múlt. Ezt semmi szín alatt nem szabad veszni hagyni. Az Akadémia parkjában és a két hatalmas mamutfenyőtől őrzött főbejáraton bemelve, az ősök szellemét keresve bolyongtunk egy darabig.

Hazafelé jövet bekukkantottunk a szentantali kastélyba, ahol – mondhatni eredeti állapotában – láthattuk az elmúlt két évszázad főúri életének majd minden kellékét. A termeket járva elgondolkozhattunk, hogy hány hasonló objektumot tett tönkre a második világhéges szűkebb hazánkban, vagy amelyik megúsza a pusztítást, azt magunk semmisítettük meg a szocializmus kezdeti évtizedei alatt. Na ja ... a múltat akartuk véggépp eltörölni ... majdnem sikerült.

Azért jók ezek a rövid kirándulások a látszólag összeszokott helyicsoporthatárokkal. Mert persze, ha volt néhány perc szabadidő, máris előkerült a tarokk ... s így van ez rendjén.

Pápai Gábor